

— Смъртъ на христианитѣ!

— Стадо! — съ прѣзрѣние повтаряше Петроний.

И той помисли, че свѣтътъ, основанъ на насилие, на жестокость, за каквато дори варваритѣ никога не сж имали понятие, на прѣстѣпления и на безуменъ развратъ, не може така да сществува. Римъ бѣше глава на свѣта, но сщеврѣменно той бѣше и неговата язва. Отъ него излизаше воня на лешъ. Върху гниющия животъ падаше сѣнката на смъртъта. Върху твоя не единъ пжтъ говорѣхъ приближенитѣ на августа, но никога още на Петрония не бѣ се виждала така ясна тая истина, че тая увѣнчана съ цвѣта колесница, влечуща слѣдъ себе си скованитѣ народи, на която сѣди въ позата на триумфаторъ Неронъ, се доближава до пропастьта. Живота на града, владѣющъ свѣта, се стори на Петрония като едно смѣшно хоро, като една оргия, която кога и да е трѣбва да се свърши.

Той сжщо разбираше, че само христианитѣ иматъ нова основа на живота, но мислѣше, че скоро отъ христианитѣ нѣма да остане и слѣда. А тогава що?

Хорото ще продължава подъ прѣдводителството на Нерона, а ако Неронъ изчезне, ще се намѣри нѣкой другъ, като него, или по-лошъ отъ него, защото при такъвъ народъ и при такива патриции нѣма причина да се очаква по-добъръ. И ще се почне нова оргия, и още по-мерзка и отвратителна.

Но оргията не може вѣчно да се продължава и слѣдъ нея ще трѣбва да се поспи, понѣ отъ истощение.

Като мислѣше върху това, Петроний самъ се чувствуваше уморенъ. Заслужава ли да се живѣе, — и да се живѣе безъ увѣренность въ утрѣшния день, — само за това, да гледашъ такъвъ редъ на нѣщата? Гениятъ на смъртъта е така-же прѣкрасенъ, както гения на съня, и той има крилѣ на раменѣтъ си.

Носилкитѣ се спрѣхъ прѣдъ вратата на къщата, която тутакси отвори пазителтъ.

— Върна ли се благородния Виниций? — попита Петроний.

— Току-що се завърна, господарю, — отговори робтъ.

„А! той не я е грабнѣлъ!“ помисли си Петроний. И, като хвърли тогата си, спуснѣ се къмъ атриума.

Виниций седѣше на триножника, съ отпуснѣта едва ли не чакъ до колѣнитѣ глава, която подпираше съ рѣцѣтъ си, но при шума на стѣпкитѣ той вдигнѣ окаменѣлото си лице, на което само очитѣ блѣщѣхъ трескаво.

— Ти си пристигнѣлъ много късно? — попита Петроний.

— Да. Хванѣли я бѣхъ прѣзъ дня.